
2003-4-RE

CAUSA 2003-4-RE

Número de registre: 166-2003. Recurs d'empara

AUTE DEL 30 DE JUNY DEL 2003

BOPA núm. 54, del 9 de juliol del 2003

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 24 de març del 2003 per la representació processal del Sr. Andreu Vidal Puech i mitjançant el qual s'interposa recurs d'empara contra la sentència del 17 de desembre del 2002, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a un procés degut, del dret a la defensa i del dret a obtenir una decisió fonamentada en dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que sol·licita al Tribunal Constitucional de retrotraure "les actuacions fins al moment anterior a la dita sentència, per tal que aquest Tribunal en dicti una altra prenent en consideració les proves proposades per aquesta part resolent en conseqüència";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 22 d'abril del 2003;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Vilanova Trias;

Antecedents

Primer

Mitjançant resolució del 29 de desembre del 2000, el Consell General va declarar d'utilitat pública l'obra projectada pel Govern relativa a la construcció d'una escullera formigonada, que formava part del projecte de proteccions enfront la caiguda de blocs rocosos a la solana d'Andorra la Vella, Zona Bon Repòs - Col·legi Janer, i a la necessitat d'ocupació definitiva, amb adquisició de propietat dels terrenys que formen part de la propietat privada de Casa Masover de Santa Coloma, dels quals són titulars els hereus de Bonaventura Vidal Cerqueda i de Benet Vidal Cerqueda, així com de l'ocupació temporal dels terrenys, que formen part de la mateixa propietat, necessaris per accedir a

la zona de construcció de l'escullera, durant el període de construcció de la mateixa escullera, estimat en 3 mesos.

El Govern i els propietaris no van arribar a cap acord i, per tant, el Govern va trametre al jutge de l'expropiació l'expedient corresponent. La Comissió d'Expropiació, mitjançant l'auto del 6 de desembre del 2001, va decidir expropiar una franja de terreny de la totalitat de la parcel·la i taxar el terreny a preu de rústic.

Segon

El Sr. Andreu Vidal Puech va interposar demanda jurisdiccional contra l'auto de la Comissió d'Expropiació en què sol·licitava que la indemnització es calculés sobre la totalitat de la superfície de la seva propietat i al preu de les alienacions voluntàries d'immobles de característiques i situació anàlogues.

Mitjançant sentència del 14 de juny del 2002, la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va decidir desestimar la demanda i declarar la resolució de la Comissió d'Expropiació "ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa".

Tercer

La representació processal del Sr. Andreu Vidal Puech va presentar recurs d'apel·lació contra aquesta sentència, i mitjançant sentència del 17 de desembre del 2002, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia el va desestimar per considerar que no s'havia aportat en primera instància el document probatori específic sobre el qual el recurrent basava la seva argumentació i la seva petició.

Quart

El 3 de gener del 2003, la representació processal del Sr. Andreu Vidal Puech va presentar un incident de nul·litat d'actuacions per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció pel fet d'haver-li denegat la pràctica de la prova i per una valoració incorrecta de la prova.

El 30 de gener del 2003, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un auto mitjançant el qual desestimava l'incident de nul·litat manifestant que la pretensió del recurrent "és una qüestió de legalitat ordinària, que queda sota la salvaguarda exclusiva dels tribunals ordinaris i no comporta vulneració del dret constitucional al que es refereix el recurrent".

Cinquè

El 24 de març del 2003, la representació processal del Sr. Andreu Vidal Puech va presentar un recurs d'empara contra la sentència del 17 de desembre del 2002, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

En el seu escrit, la representació processal del recurrent al·lega que, en primera instància, el batlle li va denegar la pràctica d'una prova per considerar-la innecessària per a la resolució del judici quan en la sentència posterior reconeixia "ni que sigui de manera implícita la necessitat de la pràctica de la mateixa". I afegeix que en segona instància tampoc s'havia procedit a la pràctica d'aquesta prova, i que "La manca, doncs, de la pràctica de la repetida prova ocasiona a aquesta part una clara vulneració del seu dret al procés degut i a la defensa, doncs a banda d'haver estat denegada la

seva pràctica per entendre-la innecessària, quan és evident que era imprescindible per a poder resoldre amb ple coneixement de causa, posteriorment la sentència basa la seva decisió en una manca d'activitat probatòria, la qual cosa en cap cas és imputable a aquesta part”.

També manifesta que el Tribunal Superior de Justícia denega una de les seves peticions basant-se en l'absència de material probatori, quan el document probatori es trobava, efectivament, en l'expedient administratiu que va ser incorporat a la causa, i considera per consegüent que el Tribunal Superior de Justícia “ha motivat erròniament la seva decisió, i aquest error clar i manifest equival a absència de motivació” lesionant el dret constitucional del recurrent a obtenir de la justícia una decisió fonamentada en dret. La representació processal del Sr. Andreu Vidal Puech considera que s'ha impedit al seu client “fer-se valer de les proves que tenia al seu abast per acreditar el motiu de les seves pretensions”.

Per acabar, el recurrent sol·licita al Tribunal Constitucional que dicti sentència declarant “la vulneració del dret fonamental al procés degut i a la defensa i a obtenir d'aquesta una decisió fonamentada en dret, produïda per la sentència dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia en data 17 de desembre del 2002 demanant que es retrotraiguin les actuacions fins al moment anterior a la dita sentència, per tal que aquest Tribunal en dicti una altra prenent en consideració les proves proposades per aquesta part resolent en conseqüència”.

Sisè

El 22 d'abril del 2003, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe mitjançant el qual manifestava que en aquest recurs d'empara el recurrent pretén que el Tribunal Constitucional actuï com a una tercera instància quan el recurs d'empara “és un procediment excepcional i no és cap recurs de cassació contra sentències judicials que pugui suplantar la funció dels Tribunals ordinaris, sinó un instrument processal extraordinari destinat a la protecció dels drets fonamentals”.

També considera que no s'ha produït cap vulneració dels drets constitucionals invocats ja que la denegació de la pràctica de la prova sol·licitada en primera instància es troba plenament fonamentada en la resolució impugnada. I en relació amb “l'error patent i notori en què hauria incorregut el Tribunal en no contemplar la prova documental aportada pel recurrent (...) cal posar en evidència que tampoc respon a la realitat ja que efectivament el que no va aportar el recurrent és cap prova que acredités la venda d'un terreny rústic en la mateixa zona a raó de 3.300 pessetes el pam², i la qualificació de rústic queda suficientment fonamentada en la resolució impugnada”.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2003-4-RE per manca manifesta de contingut constitucional de les pretensions del recurrent, de conformitat amb el que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonament jurídic únic

El recurrent basa la seva argumentació en el fet que la sentència de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, del 17 de desembre del 2002, hauria vulnerat l'article 10 de la Constitució, per les causes resumides en l'antecedent cinquè d'aquest aute.

Com bé assenyala el Ministeri Fiscal en el seu escrit del 22 d'abril del 2003, en algunes ocasions quan el recurrent invoca una pretesa vulneració de l'article 10 de la Constitució, el que pretén és utilitzar el recurs d'empara com una instància addicional d'apel·lació o de cassació. La jurisprudència acumulada per aquest Tribunal en relació amb la dimensió general d'aquesta qüestió,

perfectament assumida per la justícia ordinària, i en particular pel Tribunal Superior de Justícia en la seva jurisprudència, fa innecessari qualsevol aclariment addicional al respecte. Així ho posen en relleu tant el Ministeri Fiscal com el mateix Tribunal Superior de Justícia en aquest cas.

Cal examinar si en aquesta causa, atesa la naturalesa del litigi que és pròpia de la justícia ordinària, s'haurien ultrapassat els límits de la discrecionalitat amb la qual els tribunals ordinaris apliquen la llei, i especialment la disposició relativa a la lliure apreciació de la prova i a altres aspectes processals que se'n deriven, base de la reclamació del recurrent.

De la documentació aportada davant aquest Tribunal se'n desprèn que la naturalesa del litigi no té dimensió constitucional, i són plenament competents per pronunciar-se tant el Tribunal de Batlles com, ulteriorment, el Tribunal Superior de Justícia.

En els fonaments de dret segon i tercer, el Tribunal Superior de Justícia raona i fonamenta a bastament la seva sentència. En particular en el segon paràgraf del fonament segon, quan precisa la delimitació exacta de la propietat del recurrent i també, en el segon paràgraf del fonament tercer, quan explica la improcedència de la prova demanada, perquè no es pot substituir la prova documental, "que és la idònia per demostrar els fets com els que explica la part agent, dels que la de reconeixement judicial només té un abast complementari". Així mateix, el fonament quart dóna resposta a la qüestió de la valoració dels béns expropiats.

Com es pot constatar en la documentació presentada per la part recurrent i en l'escrit del Ministeri Fiscal, estem davant un fet en què la lliure apreciació de la prova i altres aspectes processals derivats són competència exclusiva dels tribunals ordinaris, i havent-se motivat degudament i fonamentat jurídicament les respostes a les pretensions de la part recurrent, no s'ha transgredit cap dels límits dins els quals s'exerceix el contingut material de les garanties de l'article 10 de la Constitució. L'aute del Tribunal Superior de Justícia del 30 de gener del 2003 reafirma els criteris esmentats sobre el significat del dret a la jurisdicció garantit per l'article 10 de la Constitució en uns termes que aquest Tribunal comparteix plenament.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2003-4-RE, interposat per la representació processal del Sr. Andreu Vidal Puech contra la sentència del 17 de desembre del 2002, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal del Sr. Andreu Vidal Puech, al president del Tribunal Superior de Justícia, al president de la Batllia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal

Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 30 de juny del 2003.

Miguel Herrero de Miñón

Philippe Ardant

President

Vicepresident

Miguel Ángel Aparicio Pérez Pere Vilanova Trias

Magistrat

Magistrat